

Rzym ustala wizję - Numer dwa

Rozpoznanie współczesnego Rzymu i proroczej wizji w czasach ostatecznych

Jeff Pippenger
2024-07-05

A w owych czasach wielu powstanie przeciwko królowi Południa; również rabusie twego ludu wywyższą się, aby utwierdzić widzenie, lecz upadną. Daniel 11:14.

Prawidłowe rozpoznanie mocy w czasach ostatecznych, przedstawionej jako Współczesny Rzym, a zatem mocy, która „utwierdza widzenie”, jest sprawą zasadniczą i dotyczącą zbawienia. Stanowi ono element końcowego procesu próby stu czterdziestu czterech tysięcy. Słowo „widzenie” w tym wersecie jest tym samym hebrajskim słowem, które wybrał Salomon, gdy wskazał, dlaczego lud Boży ginie.

Gdzie nie ma objawienia, lud ginie; lecz szczęśliwy jest ten, kto strzeże prawa. Księga Przysłów 29:18.

Wszyscy prorocy mówią o czasach ostatecznych bardziej bezpośrednio niż o jakimkolwiek innym okresie historii świętej, a ostrzeżenie Salomona o potrzebie posiadania "wizji" jest kwestią życia i śmierci. Prawda zawsze dzieli i tworzy dwie klasy czcicieli. W wersecie jest klasa, która ginie, i klasa, która z radością zachowuje prawo. Należy jednak zauważyć, że rada Salomona jest osadzona w kontekście sporu o "prawdę". Jest ona także osadzona w kontekście przypowieści o dziesięciu pannach, ponieważ przypowieść o dziesięciu pannach jest podstawową ilustracją doświadczenia ludu Bożego w czasach ostatecznych.

Głupiec wypowiada wszystko, co ma na myśli; lecz mądry zatrzymuje to w sobie do czasu. Jeśli władca słucha kłamstw, wszyscy jego słudzy są niegodziwi. Ubogi i oszust spotykają się; Pan rozjaśnia oczy obu. Tron króla, który wiernie sędzi ubogich, będzie utwierdzony na wieki. Rózga i nagana dają mądrość; lecz dziecko pozostawione samemu sobie przynosi swojej matce hańbę. Gdy mnożą się bezbożni, wzrasta występki; lecz sprawiedliwi ujrzą ich upadek. Karć swego syna, a da ci wytchnienie; tak, sprawi radość twojej duszy. Gdzie nie ma objawienia, lud ginie; lecz kto zachowuje prawo, jest szczęśliwy. Przysłów 29:11–18.

Nie jest moim zamiarem wytykać palcem tych, którzy mogą mieć inne rozumienie Współczesnego Rzymu niż ja. Moim zamiarem jest ukazać, że Salomon zwraca się do dwóch kategorii czcicieli, które określa jako „mędrca” i „głupca”. „Głupiec” jest też określony jako „bezbożny”. Mądre i głupie panny z przypowieści są również określone w proroczej linii dwunastego rozdziału Księgi Daniela jako mądrzy i bezbożni.

Wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie; a żaden z bezbożnych nie zrozumie; lecz mądrzy zrozumieją. Daniel 12:10.

Salomon i Daniel są ze sobą zgodni, gdyż całe świadectwo prorockie w dniach ostatecznych zbiega się w jedno. Mądrzy rozumieją „pomnożenie poznania”.

A ci, którzy są roztropni, będą jaśnieć jak blask sklepienia niebieskiego; a ci, którzy wielu prowadzą do sprawiedliwości — jak gwiazdy na wieki wieków. Ty zaś, Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu końca: wielu będzie biegać tam i z powrotem, a wiedza się pomnoży. Daniela 12:3, 4.

Dziesiąty werset wskazuje na trzyetapowy proces próby, który przesiewa panny, powołane, by znaleźć się w gronie stu czterdziestu czterech tysięcy. W obu przypadkach proces przesiewania i próby opiera się na tym, czy panny rozumieją wzrost wiedzy (widzenie), który został odpieczętowany w czasie końca w 1989 roku.

„Czas końca” w ostatnich dniach przypadł na rok 1989, kiedy odpieczętowano wersety 40-45 rozdziału 11 Księgi Daniela. Wtedy ustalono, że tematem tych wersetów był ostateczny wzlot i upadek króla północy. Wtedy ustalono również, że król północy w tych wersetach to władza papieska ostatnich dni. Natchnienie nigdy nie używa określenia „Współczesny Rzym”. Określenie to zostało przeze mnie wymyślone, aby oznaczać papieską władzę ostatnich dni, ponieważ w sensie proroczym „współczesny” oznacza ostatnie dni. Ellen White nigdy nie używała określenia „Współczesny Rzym”.

Istnieją błędne poglądy na temat tego, kogo przedstawia król północy w ostatnich sześciu wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela, lecz istnieje tylko jedno poprawne zrozumienie. Zrozumienie, że król północy w tych wersetach to władza papieska, wynika z licznych świadectw proroczych. Werset czterdziesty rozpoczyna się od wskazania, że papieństwo otrzymuje w 1798 roku śmiertelną ranę, a następnie wersety od czterdziestego pierwszego do czterdziestego trzeciego przedstawiają dynamikę związaną z gojeniem się tej śmiertelnej rany. Werset czterdziesty czwarty opisuje przesłanie, które rozjusza papieństwo i prowadzi do wersetu czterdziestego piątego, kiedy władza papieska dochodzi do swego ostatecznego i całkowitego kresu. Widzenie, które zostało odpieczętowane w 1989 roku, jest widzeniem ostatecznego wzlotu i upadku władzy papieskiej w ostatnich dniach. To widzenie stanowi wzrost poznania, który rodzi i ujawnia dwie grupy czcicieli, zależnie od tego, czy przyjmują, czy odrzucają wiedzę zawartą w tych wersetach.

Według tego samego rozdziału, w którym w 1989 roku został odpieczętowany wzrost wiedzy, "rabusie twojego ludu", którzy "wywyższają się" i ostatecznie "upadają", są symbolem, który ustanawia "widzenie". W ostatecznym odsiewie pierwszym pytaniem sprawdzającym jest, kogo przedstawiają "rabusie twojego ludu", gdyż to oni są proroczym symbolem, który ustanawia "widzenie". Czy rabusie to potęga papieska, czy Stany Zjednoczone?

Księga Daniela i Księga Objawienia to jedna i ta sama księga, przedstawiająca dwóch świadków tej samej linii proroczej. Daniel jest początkiem, a Objawienie zakończeniem, i razem reprezentują dwóch świadków prawdy, która zostaje odpieczętowana w czasie końca w 1989 roku.

Daniel opisuje proces oczyszczenia, który został zapoczątkowany, gdy Lew z pokolenia Judy odpieczętował w 1989 roku wersety od czterdziestego do czterdziestego piątego. Wówczas

rozpoczął się proces próby, mający określić i ujawnić, którzy będą „kapłanami” stanowiącymi lud przymierza — sto czterdzieści cztery tysiące w dniach ostatecznych. Ozeasz dodaje, że ci, którzy odrzucają wzrost poznania w dniach ostatecznych, nie zostaną kapłanami wchodzącymi w skład stu czterdziestu czterech tysięcy.

Mój lud ginie z powodu braku poznania; ponieważ odrzuciłeś poznanie, i ja cię odrzucę, abys nie był dla mnie kapłanem; skoro zapomniałeś prawa swego Boga, i ja zapomnę o twoich dzieciach. Ozeasz 4:6.

Księga Objawienia wskazuje, że wiedza, która zostaje odpieczętowana i odrzucona przez jedną grupę, powoduje ich odrzucenie tuż przed zamknięciem czasu próby.

I rzekł do mnie: Nie pieczętuj słów proroctwa tej księgi, bo czas jest bliski. Kto czyni nieprawość, niech dalej czyni nieprawość; a kto jest nieczysty, niech dalej będzie nieczysty; a kto jest sprawiedliwy, niech dalej postępuje sprawiedliwie; a kto jest święty, niech dalej się uświęca. Objawienie 22:10–11.

Historia millerytów obrazuje historię stu czterdziestu czterech tysięcy, a razem milleryci i sto czterdzieści cztery tysiące przedstawiają początek i zakończenie poselstwa oraz dzieła trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy. Równoległe historie identyfikują wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski. Dzieło obu tych historii zostało typologicznie przedstawione przez Eliasza i Jana Chrzciciela.

„Drząc, William Miller zaczął odsłaniać ludziom tajemnice królestwa Bożego, prowadząc swoich słuchaczy w głąb proroctw aż do drugiego przyjścia Chrystusa. Z każdym wysiłkiem umacniał się. Jak Jan Chrzciciel zwiastował pierwsze przyjście Jezusa i przygotowywał drogę dla Jego przyjścia, tak William Miller i ci, którzy do niego dołączyli, głosili drugie przyjście Syna Bożego.” Wczesne pisma, 229, 230.

Przesłanie millerytów wskazało na „wydarzenia” związane z zamknięciem czasu łaski, tak jak zostały one przedstawione zarówno przez Eliasza, jak i Jana Chrzciciela.

Było konieczne, aby ludzie zostali uświadomieni niebezpieczeństwa, które im grozi; aby zostali pobudzeni do przygotowania się na doniosłe wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski.

W 1989 roku, wraz z upadkiem Związku Radzieckiego, część Księgi Daniela dotycząca dni ostatecznych została odpieczętowana i rozpoczął się czas próby. Próba polegała na zdolności lub niezdolności ludu Bożego do zrozumienia lub odrzucenia wzrostu poznania, który jest przedstawiony w ostatnich sześciu wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela; wersetach prowadzących do pierwszego wersetu rozdziału dwunastego, który wskazuje na "zamknięcie czasu łaski". Poselstwo o "wydarzeniach związanych z zamknięciem czasu łaski" zostało wówczas odpieczętowane i rozpoczęła się praca tych, którzy byli kandydatami na "kapłanów" stu czterdziestu czterech tysięcy. Ich zadaniem było "zrozumieć" i głosić poselstwo przedstawione w tym fragmencie. Poselstwo i dzieło stu czterdziestu czterech tysięcy polegało na przedstawieniu odpieczętowanego poselstwa, aby pobudzić ludzi "do przygotowania się na doniosłe wydarzenia

związane z zamknięciem czasu łaski".

Dziś, w duchu i mocy Eliasza oraz Jana Chrzciciela, posłańcy powołani przez Boga zwracają uwagę świata, który nieuchronnie zmierza ku sądowi, na doniosłe wydarzenia, które wkrótce nastąpią w związku z końcowymi godzinami czasu łaski i ukazaniem się Jezusa Chrystusa jako Króla królów i Pana panów. Wkrótce każdy człowiek będzie sądzony za uczynki dokonane w ciele. Nadeszła godzina Bożego sądu, a na członkach Jego Kościoła na ziemi spoczywa poważna odpowiedzialność, by ostrzec tych, którzy stoją jakby na samym skraju wiecznego zatracenia. Każdemu człowiekowi na całym świecie, który zechce dać posłuch, należy jasno przedstawić zasady, o które toczy się wielki bój, zasady, od których zależą losy całej ludzkości. Prorocy i królowie, 715, 716.

Historia Jana Chrzciciela i Chrystusa, a także historia millerystów, ilustruje poselstwo i dzieło stu czterdziestu czterech tysięcy. Zarówno Jan, jak i Chrystus rozumieli swoje poselstwo jako odnoszące się do zamknięcia czasu łaski.

A gdy ujrzał wielu faryzeuszy i saduceuszy przychodzących na jego chrzest, powiedział do nich: O plemię żmijowe, kto was ostrzegł, by uciekać przed nadchodzącym gniewem? Mateusza 3:7.

Chrystus ukazał zniszczenie Jerozolimy, to samo zniszczenie, przed którym Jan ostrzegał kłótliwych Żydów, mówiąc, że nadchodzi. Jezus posłużył się tym zniszczeniem jako symbolem „gniewu”, który zaczyna się, gdy On, jako Michał, powstaje w Księdze Daniela, rozdziale dwunastym, wersecie pierwszym.

Chrystus widział w Jerozolimie symbol świata zatwardziałego w niewierze i buncie, pędzącego naprzeciw karzącym sądom Bożym. Niedole upadłego rodzaju ludzkiego, ciężące na Jego duszy, wyrwały z Jego ust ten nad wyraz gorzki okrzyk. Widział zapis grzechu wyryty w ludzkiej nędzy, łzach i krwi; Jego serce poruszyło się nieskończonym współczuciem dla uciśnionych i cierpiących na ziemi; gorąco pragnął ulżyć im wszystkim. Lecz nawet Jego ręka nie mogła zawrócić fali ludzkiej niedoli; niewielu zechciało szukać swego jedynego Źródła pomocy. Był gotów wylać swoją duszę na śmierć, aby przybliżyć im zbawienie; lecz niewielu przyszło do Niego, aby mieć życie.

Majestat nieba we łzach! Syn nieskończonego Boga zatrwożony w duchu, przygnieciony udręką! Scena ta napełniła całe niebo zdumieniem. Ukazuje nam ona niezmierną grzeszność grzechu; pokazuje, jak trudnym zadaniem jest, nawet dla Nieskończonej Mocy, uchronić winnych przed konsekwencjami przekroczenia prawa Bożego. Jezus, spoglądając aż do ostatniego pokolenia, widział świat uwikłany w zwiedzenie podobne do tego, które doprowadziło do zniszczenia Jerozolimy. Wielkim grzechem Żydów było odrzucenie Chrystusa; wielkim grzechem świata chrześcijańskiego będzie odrzucenie prawa Bożego, fundamentu Jego rządu w niebie i na ziemi. Nakazy Jahwe będą pogardzane i unieważniane. Miliony w niewoli grzechu, niewolnicy szatana, skazani na drugą śmierć, nie zechcą słuchać słów prawdy w dniu swego nawiedzenia. Straszliwa ślepotą! Dziwne zaślepienie! Wielki bój, 22.

Poselstwo ostrzegawcze głoszone przez Jana Chrzciciela, a także przez Chrystusa, było tym samym poselstwem ostrzegawczym, podobnie jak poselstwo ostrzegawcze zwolenników Millera było tym samym poselstwem, wskazującym na wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski, jakie będą głosić sto czterdzieści cztery tysiące. Trzech świadków: Jan Chrzciciel, Chrystus i zwolennicy Millera, świadczą, że dzieło i poselstwo stu czterdziestu czterech tysięcy jest procesem próby na życie i śmierć, dokonującym się poprzez wzrost poznania, który został odpieczętowany w 1989 roku. Poselstwo odpieczętowane w tym czasie jest wizją dni ostatecznych, którą mądrzy muszą zrozumieć, jeśli mają być "kapłanami" tworzącymi sto czterdzieści cztery tysiące. Jeśli ci kandydaci nie rozumieją tej wizji, zostają uznani za niegodziwych lub głupców i giną. Oni i ich dzieci zostają odrzuceni stosownie do ich odrzucenia wizji, która jest wzrostem poznania.

Słowo Boże wskazuje, że Rzym jest mocą, która wywyższa się, ograbia lud Boży, a następnie upada, spełniając widzenie. Pytanie, czy Współczesny Rzym to moc papieżstwa, czy Stany Zjednoczone, jest próbą odróżniającą panny mądre od głupich. Ta próba jest próbą proroczą, wywiedzioną z Księgi Daniela, a następnie potwierdzoną i doprowadzoną do pełni w Księdze Objawienia. Zagadnienie Współczesnego Rzymu nie jest po prostu wyborem między mocą papieżstwa a Stanami Zjednoczonymi; jest to ostateczna próba dla stu czterdziestu czterech tysięcy. Jest to próba prorocza i, właściwie rozumiana, obejmuje każde przedstawienie ostatecznego procesu próby, jakie zostało ukazane w uświęconym proroczym świadectwie Bożym.

Proces próby w czasach Jana Chrzciciela i Chrystusa wywodził się z Księgi Daniela, podobnie jak proces próby w czasach zwolenników Millera. Jako próba prorocza, metodologia ustalania prawdy jest dla poddawanych jej osób równie istotna do poprawnego zastosowania, jak samo trzymanie się właściwego poglądu na to, kim jest Współczesny Rzym. Niezależnie od tego, czy chodzi o właściwą identyfikację Współczesnego Rzymu, czy o zastosowanie właściwej metodologii, oba elementy tej próby są zawarte w Księdze Daniela. W pierwszym rozdziale Księgi Daniela Daniel przeszedł przez trzyetapowy proces próby: najpierw dotyczący diety, potem próba wzrokowa, po czym nastąpiła próba przeprowadzona przez Nabuchodonozora, biblijny symbol Króla Północy, papieskiej władzy czasów ostatecznych.

A tym czterem młodzieńcom Bóg dał wiedzę i umiejętność we wszelkiej nauce i mądrości; Daniel zaś rozumiał wszelkie widzenia i sny. A po upływie dni, które król wyznaczył, aby ich wprowadzić, przełożony eunuchów wprowadził ich przed Nabuchodonozorem. I król rozmawiał z nimi; i wśród wszystkich nie znalazł się nikt taki jak Daniel, Chananiasz, Miszael i Azariasz; dlatego stanęli przed królem. A we wszystkich sprawach mądrości i zrozumienia, o które król ich wypytywał, stwierdził, że są dziesięć razy lepsi niż wszyscy magowie i astrologowie, którzy byli w całym jego królestwie. Daniela 1:17-20.

"Na końcu dni", co proroczo oznacza dni ostateczne, kiedy sto czterdzieści cztery tysiące są poddawani próbie, Daniel i trzej mężowie zostali uznani za "dziesięć razy lepszych od wszystkich magów i astrologów, którzy byli w całym jego królestwie", a Daniel miał "zrozumienie we wszystkich widzeniach i snach". Daniel reprezentuje sto czterdzieści cztery tysiące, którzy w dniach ostatecznych rozumieją wzrost poznania, który nastąpił, gdy Chrystus, jako Lew z pokolenia Judy, odpieczętował "tę część Księgi Daniela, która odnosiła się do dni ostatecznych", w 1989

roku.

Daniel nie tylko rozumiał więcej niż inni w kwestii snów i widzeń, miał "zrozumienie we wszystkich widzeniach i snach." Reprezentuje tych, którzy stosują metodologię "linia po linii", gdyż ta metodologia łączy "wszystkie widzenia i sny" w jeden spójny przekaz. Przesłanie, które łączy wszystkie sny i widzenia w jedną proroczą linię, identyfikuje "wydarzenia związane z zakończeniem czasu łaski." To przesłanie jest ustanowione przez proroczy symbol, którym jest Współczesny Rzym, władza, która się wywyższa, ograbia lud Boży i upada.

Ta moc może zostać ustanowiona jedynie poprzez zastosowanie właściwej metodologii. Większość tych, którzy deklarują, że studiują Biblię, odrzuca metodologię „linia za linią”, a niektórzy, którzy twierdzą, że ją stosują, niewłaściwie stosują zasady składające się na metodologię „linia za linią”. Zasady te jako pierwsi upublicznili milleriści, a lud Boży czasów ostatecznych został uprzedzony, że ci, którzy są rzeczywiście posłańcami trzeciego anioła, będą posługiwać się zasadami interpretacji prorocत्व Williama Millera.

"Ci, którzy są zaangażowani w głoszenie poselstwa trzeciego anioła, badają Pismo Święte według tego samego planu, jaki przyjął Ojciec Miller." Review and Herald, 25 listopada 1884 r.

William Miller stanowił początek poselstwa trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy, a jego typologicznym obrazem był Jan Chrzciciel, który był początkiem poselstwa, którego zakończeniem był Chrystus. Siostra White wprost zestawia proces prób od Jana Chrzciciela do Chrystusa z procesem prób trzech aniołów. Jan rozpoczął to poselstwo i dopiero tuż przed krzyżem, gdy Chrystus zabrał swoich uczniów do Cezarei Filipowej, Jezus dodał szczegóły poselstwa, które Jan zapoczątkował. Pierwszą (początkową) prawdą, którą Jan wskazał, gdy ujrzał Chrystusa, było to, że jest On Barankiem Bożym, który gładzi grzechy świata.

To się stało w Betabarze za Jordanem, gdzie Jan chrzczył. Nazajutrz Jan ujrzał Jezusa, który szedł ku niemu, i rzekł: Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata. To jest Ten, o którym mówiłem: Za mną przychodzi mąż, który ma pierwszeństwo przede mną, bo był przede mną. Jana 1:28–30.

Wtedy rozpoczął się trzyipółletni okres prób, który zakończył się na krzyżu. Po tym, jak Jan został zamordowany tuż przed ukrzyżowaniem, Jezus zaczął wyjaśniać tę pierwszą wypowiedź Jana.

Gdy Jezus przyszedł w okolice Cezarei Filipowej, zapytał swoich uczniów: Za kogo ludzie uważają Mnie, Syna Człowieczego? A oni rzekli: Jedni mówią, że jesteś Janem Chrzcicielem; inni, Eliaszem; a jeszcze inni, Jeremiaszem albo jednym z proroków. On im mówi: A wy za kogo Mnie uważacie? A odpowiadając, Szymon Piotr rzekł: Tyś jest Chrystus, Syn Boga żywego. A Jezus, odpowiadając, rzekł mu: Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jonasza, bo nie ciało i krew ci to objawiły, lecz mój Ojciec, który jest w niebie. A i Ja tobie powiadam, że ty jesteś Piotr i na tej opoce zbuduję mój Kościół, a bramy piekielne go nie przemogą. I dam ci klucze Królestwa Niebios; i cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie. Wtedy przykazał uczniom, aby nikomu nie mówili, że On jest Jezusem Chrystusem. Od tego czasu Jezus zaczął wyjaśniać

swoim uczniom, że musi pójść do Jerozolimy, wiele cierpieć od starszych, arcykapłanów i uczonych w Piśmie, zostać zabity i trzeciego dnia zmartwychwstać. Mateusza 16:13-21.

Cezarea Filipowa to nazwa Panium w czasach Chrystusa, a Panium jest wskazane w wersecie następującym po wersecie czternastym jedenastego rozdziału Księgi Daniela, gdzie zostają wprowadzeni rabusie twojego ludu, którzy się wywyższają, lecz upadają. Poselstwo Jana Chrzciciela, natchnione i doskonałe, było poselstwem na początku, które reprezentowało poselstwo millerystów, ustanowione na zasadach Millera. Poselstwo Chrystusa na końcu, zbudowane na poselstwie Jana i je rozwijające, było typem poselstwa na końcu trzech aniołów, które opiera się na zasadach Millera oraz na szczegółach dodanych do poselstwa Millera, gdy na końcu pojawia się metodologia linia na linię.

Dojście do błędnego zrozumienia symbolu, który ustanawia widzenie, przez utożsamienie go z symbolem Współczesnego Rzymu, jest analogiczne do postawy tych z historii Chrystusa, którzy odrzucili przesłanie krzyża. Dowiadujemy się, że Żydzi, którzy odrzucili przesłanie Jana Chrzciciela, nie mogli skorzystać z nauczania Jezusa, i że historia tych Żydów, którzy właśnie to uczynili, odzwierciedla tych, którzy odrzucili poselstwo pierwszego anioła. Millerzy zidentyfikowali „rabusiów ludu twego”, których ja później określiłem mianem „Współczesnego Rzymu”, jako władzę papieską.

Te rozważania będziemy kontynuować w następnym artykule.